

Flemming Rose bør modtage årets Cavlingpris for sin trilogi Tavshedens tyranni (2010), Hymne til friheden (2015) og De besatte (2016).

Der er én, som har været klar og konsistent fra dag ét i den krise, som begyndte for over elleve år siden. Flemming Rose lagde sig aldrig i flyverskjul eller begyndte at tale flydende sort som så mange andre, skønt han hurtigt selv blev et mål for den trusselskultur og terror, han ville bekæmpe. Han forklarede sig roligt, sagligt og præcist i interviews, klummer, forelæsninger og bøger, om hvorfor ytringsfriheden er et frit samfunds ilt, og om hvorfor ingen religioner eller ideologier kan påberåbe sig at være hævet over kritik.

Det gælder også de tanker, det danske demokrati baserer sig på. Hvor konsekvent hans forsvar for ytringsfriheden har været, så vi således i forbindelse med regeringens såkaldte imam-lov, der søger at kriminalisere ytringer fra såkaldte hadprædikanter. Her har Rose anskueliggjort, hvorfor et liberalt folkestyre ikke bør forbyde sine fjender at udtale sig, og hvorfor Danmark med den nye lov risikerer at forvandle demokratiet til en sekulær trosretning, det vil være blasfemisk at tale ilde om. Sker det, udviskes skellet mellem demokrati og totalitarisme, har Rose skrevet.

Hans budskaber har vist sig at være langt mindre selvfølgelige, end de lyder. Sagt på en anden måde: de har været nemmere at påberåbe sig end at efterleve. Har Rose haft et mål med hele denne debat, er det at vise, at der i afstanden mellem ord og handling har åbnet sig en svimlende kløft.

Det gælder ikke blot hos den nuværende regering. Som det er fremgået i de seneste dage, har Rose i flere år på egen person oplevet, at mens JP/Politikens ledelse holdt de fine idealer højt udadtil, gik den indadtil overordentlig grundigt til værks for at lukke munden på den mand, som i offentligheden var ytringsfrihedens mests markante stemme. Det er paradoksalt nok sket, mens Rose har modtaget fine priser i ind- og udland. I 2015 vandt han Publicistprisen og den norske Fritt Ords Honnør. I år er han blevet tildelt Milton Friedman-frihedsprisen i New York og slået til ridder af Ordre des arts et des lettres i Paris.

Rose har siden krisen skrevet tre bøger, som former et hele: Tavshedens tyranni (2010), Hymne til friheden (2015) og senest De besatte; tre bøger der har den konfronterende effekt, perspektivrig journalistik bør have på modtagerne. De tvinger læserne til at tage stilling til de grundlæggende principper, vores samfund bygger på. For dette samlede værk, hvis lige vi ikke har set i moderne dansk pressehistorie, bør han modtage årets Cavlingpris.

Klaus Wivel

Morten Skjoldager

Matias Seidelin

Jesper Vind

Adam Holm

Søren Villemoes

Niels Ivar Larsen

Solveig Gram Jensen

Mads Staghøj

Lars Trier Mogensen

Niels Lillelund

Lotte Folke Kaarsholm

Mads Kastrup

Mads Brügger

Allan Sørensen

Louise Windfeld-Høeberg

David Jacobsen Turner

Jakob Krarup Bjerregaard

Christian Sehested

Magnus Barsøe

Nola Grace Gaardmand

Søren Kragballe

Alexander Bitsch

Sven Ove Gade

Ida Nyegård Espersen

Nils Thorsen

Flemming Ytzen

Per Thiemann

Olav Hergel

Anders Jerichow

Hans Davidsen-Nielsen

Kim Faber

Marcus Rubin

Jakob Sheikh

Mikkel Vuorela

Lea Wind-Friis

Simon Andersen

Sofie Rye

Asger Juhl

Thomas Foght

Kristian Danholm

Sophie Rytter

Lars Bøgegaard

Mikkel Fyhn

Bertil Fruelund

Anton Geist

Michael Bach Henriksen

Mikkel Andersson

Kristoffer Eriksen

Jon Kaldan

Bent Blüdnikow

Jeppe Matzen

Bo Bjørnvig

Tom Carstensen

Erik Weir

Steffen Gram

Klaus Rothstein

Troels Mylenberg

Arne Hardis

Hans Mortensen

Niklas Steffensen Hessel

Martin Krasnik

Andrey Kazankov

Poul Pilgaard Johnsen

Troels Heeger

Ole Nyeng

Mikael Jalving

Marta Sørensen

Joakim Jakobsen

Andreas Thorsen

David Blach Andersen

Rasmus Dalsgaard

Dan Bjerring

Sune Engel Rasmussen

Anne Sophia Hermansen

Bjørn Schiønning

Christian Bennikke

Lars Højholt

Rasmus Elmelund

Bjarke Larsen

Jesper Løvenbalk Hansen

Paw Velling

Jens Christoffersen